

[Indenrigsministeren.]

redegørelse for arbejdet i udvalget, er det et meget stort antal sager, man i udvalget har nået at få færdigbehandlet i den forløbne del af rigsdagssamlingen. Jeg vil gerne benytte denne lejlighed til at takke indfødsretsudvalget for det meget store og meget grundige arbejde, der er udført, og jeg vil også gerne sige tak for det udmærkede samarbejde, der har været under sagerne behandling mellem udvalget og indenrigsministeriet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslagene nr. 1—8, § 1, således ændret, og § 2 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Den følgende sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om erhvervelse eller bevarelse af indfødsret uanset bestemmelserne i lov nr. 379 af 12. juli 1946.

(Første behandling findes i tidenden sp. 21; udvalgets betænkning findes i tillæg B. sp. 359).

Udenfor betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, de stillede ændringsforslag samt spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under eet.

Ingen bad om ordet.

Ændringsforslagene nr. 1 og 2 og §§ 1—4, således ændret, vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: I betænkningen fra det udvalg, der har behandlet de to indfødsretsforslag, indstilles det som af den ærede ordfører nævnt, at udvalget vedbliver at bestå indtil rigsdagssamlingens slutning. Dersom ingen gør indsigelse herimod, betragter jeg dette forslag som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om hittegods.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 3701; fremsættelsen findes i tidenden sp. 209).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingeborg Hansen: Det foreliggende lovforslag, som den højtærede justitsminister har gjort rede for i sin skriftlige fremsættelse, kan jeg på mit partis vegne give tilslutning, idet jeg dog ønsker, at man ser på enkelte af bestemmelserne i et udvalg.

Der er navnlig en bestemmelse, som jeg synes, der må ses lidt nærmere på. Det er bestemmelsen i § 4, hvorefter opbevaringsfristen, som politiet har med hensyn til hittegods, nedsættes fra 1 år og 6 uger til 3 måneder. Det er en meget stærk beskæring af den opbevaringsfrist, man nu har haft gennem mange år, og det er et spørgsmål, om det er nødvendigt at nedsætte den så stærkt. Man kunne måske gå en middevej og fastsætte en frist på 6 måneder. Jeg vil til støtte for denne tanke om en længere frist end den her foreslåede henvise til, at vanskeligheden ved at skaffe lokaler til opbevaring af hittegods i så lang tid som godt et år må kunne afhjælpes betydeligt, selvom man kun halverer opbevaringsfristen og ikke går ned til en fjerdedel. I bemærkningerne står der, at af 6 500 hittegodseffekter, der i sidste halvdel af 1947 blev tilbageleveret ejerne, var der kun 108, som havde været opbevaret mere end 3 måneder ved tilbageleveringen. Det er dog altså 108, og det er da også et tal, der forsåvidt kan tale for, at man bør gøre fristen lidt længere end de 3 måneder. Det er noget, vi kan tale om i udvalget.

Bestemmelsen i § 6 om, at politimesteren fastsætter størrelsen af findelønnen i hvert enkelt tilfælde under hensyntagen til hittegodsets art og værdi, billiger jeg ganske. Jeg er glad for, at man har forladt den tanke, der har været ventileret: at man skulle fastsætte findelønnen til en ganske bestemt procent af det fundnes værdi.

§ 8 bestemmer, at justitsministeren træffer de nærmere bestemmelser vedrørende lovens gennemførelse. Der rejser sig her det spørgsmål, om ikke nogle af disse bestemmelser kunne få plads i selve loven. Jeg tænker her på det forhold, der nævnes i bemærkningerne til § 4: at justitsministeriet agter i de pågældende bestemmelser at fastsætte, at værdipapirer, hvis kurs noteres, kan sælges ved et pålideligt pengeinstitut. En sådan